

lov, at saa kan intet andet Bevis erstatte det, der udkræves, og Testamentet kan, hvis Indsigelse gøres, overhovedet ikke komme i Betragtning. Her er vistnok Grund til at gøre en Afvigelse og sige: Ja, det Bevis, som skulde føres ved Vidnerne, maa kunne erstattes ved andre Beviser, ved Indiciebeviser. Det vil man ogsaa meget let kunne opnaa, uden at forandre Karakteren af, at det er en Retshandling, en judiciel Handling, der foregaar, nemlig ved at give Politiretten, altsaa Dommeren, en Beføjelse til at sige det samme, som her er tillagt Overøvrigheden, at samtlige Omstændigheder give god Føje til at antage, at den Tilkendegivelse, som foreligger her, og som ikke har kunnet bekræftes af de underskrevne Vidner, er gyldig. Jeg tror derfor, at man kan opnaa ganske det samme, som Lovforslaget tilsigter, naar man blot forandrer dette ene Punkt, saa at „Øvrigheden“ bliver til „Domstolen“. Man vil ogsaa under denne Ramme kunne indrømme alle ønskelige Lettelser. Da en saadan Ændring, som vilde forekomme mig meget hensigtsmæssig, bedst kan overvejes i et Udvalg, som ogsaa kan afhandle Sagen nærmere med Justitsministeren, vil jeg foreslaa Sagen henvist til et Udvalg, som jeg vil haabe vil kunne ende sit Arbejde i Løbet af kort Tid.

Der er en anden lille Ændring, som man ganske vist ikke behøver at nedsætte Udvalg for. Det er en Ukorrekthed, som er løben ind — jeg tror under Forhandlingerne, men dog vistnok skreven i Justitsministeriet —, idet der staar, at Indsigelse kan gøres „af de efterladte nærmeste Slægtninge (Mand, Hustru, Forældre, Børn, Søskende)“. Mand og Hustru ere som bekendt ikke Slægtninge, saa man kunde vel passende affatte det paa en mere sprogrigtig Maade.

Nordby: Foruden den Ændring, selve Lovforslaget indeholder angaaende den forskellige Form for Villiestilkendegivelse, er der jo endnu i Forslaget to Ændringer til den bestaaende Lov, nemlig det Forhold, der vedrører Forældres Ret til at faa deres Børns Lig brændt, og endvidere den sidste Tilføjelse til § 6, hvorved Justitsministeren bemyndiges til at lade Liget af kolera- og pestsyge Personer underkaste Ligbrænding. Disse to Bestemmelser have stødt min Følelse — jeg bemærker, at det kun er paa egne Vegne, jeg taler. Det forekommer mig nemlig, at det er en noget utidig Bestemmelse,

her indføres. Jeg vil sige, at jeg aldeles intet har imod, at de enkelte Individuer have Ret til at bestemme, hvorledes de ville have forholdt med deres Lig, om de ville have det begravet paa den Vis, som er overleveret, eller brændt. Det har jeg aldeles intet imod. Men jeg har meget imod, at det paanødes Individuer, som ere imod den Foranstaltning, at faa deres Lig brændt. Det har jeg meget imod, ogsaa naar det træffer Børn. Nu kan det maaske siges, at Børn i al Almindelighed have ingen Forstaaelse og ingen klar Opfattelse af, hvorledes de ville vælge. Det tror jeg imidlertid er helt forkert i mange Tilfælde. Jeg ser nok, at her er sat den Bestemmelse ind i Forslaget, at med 15 Aars Alderen faa Børn, som de da endnu ere, en Medbestemmelseret. Men den tilkommer dem efter min Mening længe før. Jeg ser godt, at det er vanskeligt at sætte en bestemt Aldersgrænse for dens Indtræden, men efter min Opfattelse kan der meget vel, dersom denne Bestemmelse fastslaaes, tænkes Tilfælde, hvor man i Virkeligheden krænker dybe Følelser hos et Barn. Jeg finder derfor, at det simpleste var at lade Bestemmelsen gaa ud. Men under alle Omstændigheder burde den ændres saaledes, at man gik længere tilbage med Børns Ret til Medbestemmelse. Naar de ere enige med Forældrene, har jeg intet at bemærke til, at Ligbrænding sker.

Den sidste Bestemmelse, den tredie Ændring i det bestaaende, er jo en Ændring, som ikke er fremkommen fra Justitsministerens Side, men som er tiltraadt af ham. Den er jo vedtagen i Folketinget, og den gaar ud paa, som jeg allerede har nævnt, at Justitsministeren bemyndiges til at lade Lig af kolera- og pestsyge Personer brænde. Som jeg alt har bemærket, har jeg personlig intet imod, at Individet har Ret til at bestemme, hvorledes det vil have sit Lig behandlet, men den her foreslaaede Bestemmelse er jo i Modstrid med denne Tanke. Hvorfor skulde et Individ, der er angrebet af Kolera eller Pestsyge, ikke have Lov til at tage sin Bestemmelse om dette Punkt, og det faar det faktisk ikke, saafremt Justitsministeren kan bestemme, at alle Lig af kolera- og pestsyge skulle brændes. Jeg ser meget vel, at noget kan tale for det, og jeg er klar over, at mange af de Betragtninger, der ere oppe i Tiden, føre i den Retning, men jeg finder aldeles ikke, at der er Anledning dertil. Den utidige Frygt, jeg havde nær sagt den Overtro, der i Nutiden næres